

Skrovný příbytek měly, ale byly s ním spokojeny. Jen když je kde přespat a v kamínkách si zatopit. Dlouho však nepřála jim majitelka domu klidu v tom jejich bydlíšti. Již v květnu 1925 počala na ně naléhati, aby se vystěhovaly, a když neuposlechly, vystěhovala jim část nábytku na dvůr a i železná kamínka vyhodila, aby si nemohly oběd nebo večeři připravit. Kozáková žalovala u civilního soudu rušení držby a okresní soud Brno-okolí rozhodl, že držba Marie Kozákové, pozůstávající z užívání najatých místností, nesmí býti rušena. Současně bylo nařízeno, aby majitel domu uvedl vše v předešlý stav.

Ale i potom bránila majitelka domu Kozákové přístup do bytu a musila tam být nájemnice 6. října uvedena výkonným orgánem. Po odchodu soudního vykonavatele přišla K. se svým nevlastním synem Františkem na Kozákovou a její dcery, nutili je opět k vystěhování a syn kyjem, matka sekerou je ohrožovali. Při tom hrozili i zabítím, neopustí-li Kozákovy co nejdříve byt. Nájemnice a její dcery byly výhrůžkami tak postrašeny, že se raději vystěhovaly a bydlily několik dní v hostinci, než si našly další bydlíště.

Anežka K. a její nevlastní syn František byli obviněni ze zločinu vydírání a soudil je minulý týden senát v. r. dra H o n a l a. Matka se nedostavila a byla souzena v nepřítomnosti; syn František popíral, že by Kozákovým vyhrožoval zabítím a že by byl vůbec šel na ně s kyjem. Svědkyně však pod přísahou žalobu potvrdily, soud uznal pak vinu obžalovaných a odsoudil Anežku K. na šest měsíců, Františka K. na čtyři měsíce do těžkého žaláře. Trest synův je podmíněný, kdežto o podmíněnosti trestu matky bude dříve zavazeno šetření.

Nohy pod postelí.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Jan Svoboda byl v mladších letech človíček velmi čiperný. Rád se křivě díval na cizí majetek a dvakrát ho přiskřípla trestající Spravedlnost. To bylo v roce 1907. Od té doby nic závadného nebylo mu dokázáno, ač jeho minulost šla s ním i do nového působiště, do Radouň, kde se před 15 lety jako truhlářský mistr usadil. Během těchto let dopracoval se slušného majetku, o němž zlí jazykové šuškali, že není všecken tak poctivě vyhoblován, jak Svoboda každému říkal. A kdekoli v okolí Mělnického Vtelná se někomu něco ztratilo, aniž se podařilo zloděje vypátrat, označoval hlas lidu Svobodu jako člověka, který od té krádeže nebyl daleko.

Dne 8. prosince 1925 pořádal „Sokol“ ve Vysoké Liběni, obci to od Radouň jen kilometr vzdálené, mikulášskou zábavu, při níž čepovala pivo manželka místního řezníka a hostinského Marie Roškotová, zatím co její muž, Rudolf Roškot, ve svém hostinci naplňoval nečetným hostům jejich sklenice pěním mokaem. Když mu po 9. hod. večer z hospody odešel poslední host, zavřel hospodu a šel se také podívat na mikulášskou zábavu, aby pomohl své ženě, která se tam za pomoci řeznického chasníka statně oháněla, aby žízňivé a

hladové občany obsloužila. Hned ve dveřích sokolovny zahlédl truhlářského mistra Svobodu, svého denního hosta, a potřásl mu rukou. Když však po nějaké chvíli Svoboda náhle ze sokolovny zmizel, proběhly šenkýřovou hlavou všechny ty četné klepy, které o Svobodovi kdy byl slyšel, a v jakési předtuše oblékl si kabát a řekl ženě, že se jde podívat domů, zda se tam nic neděje. V celém jeho hostinci nezůstala totiž po jeho odchodu živá duše. Když hostinský Roškot zavřel dveře, vzpomněla si Roškotová, že by jí z domova mohl přinést také nějaký salám, jehož už měla nedostatek, a poslala tedy za ním s košíkem řeznického chasníka Boh. Lúbala. Ten svého mistra za chvílku dostihl a tak se oba brali k domovu. Ale okna prázdného domku byla osvětlena. Zlou předtuchou jít dal se Roškot do běhu, rychle chtěl odemknouti dveře, ale ty už patrně odemkl někdo jiný, neboť klíč se v zámku netočil. Avšak světlo v okně zhaslo. Roškot usoudil, že se někdo nepovolaný dostal dovnitř a zastrčil se tam, a proto dveře ramenem vyrazil. Chasník posvítil mu sirkou v chodbě — nikde však ničeho neviděli. Ani v šenkovně nikdo nebyl, ba ani v kuchyni. Již chtěli jít pátrat dále, když chasník poznamenal, že by se měli podívat pod postele. Věnovali tedy větší pozornost zemi a skutečně zahlédli vykuřkovatí z pod jedné postele špičky bot. Roškot si klekl, podíval se pod postel a v matné záři sirky zahlédl tam nějakého chlapa. „Vylez ven, nebo tam stfělím!“ vzkřikl a zaměřil ke stolku, aby z něho vyňal revolver. Než došel zpět, chlap již lezl ze svého úkrytu. A k překvapení obou řezníků byl to — denní jejich host Jan Svoboda. Omlouval se, že chtěl Roškota pouze překvapit a poděsit, aby také něčím přispěl k náladě mikulášské zábavy. Rozhodně se zadušoval, že tam nepřišel nic ukrást. Překvapený hostinský nezapomněl, aby mu prohlédl kapsy, ale s několikanásobným zaskakováním, že jsou to legrace docela blbě, jej pustil. Pak se rozběhl zpět do sokolovny, kde ohlásil, jaké dobrodružství právě byl prožil. Zděšená jeho žena honem běžela domů a přepočítavší hotovost, kterou měla v prádelníku a nad níž suverénně vládl, zjistila, že schází jí na hotovosti 9000 Kč, které v 18 pětištolkách měla připravené na zaplacení piva...

Rozumí se, že mikulášská zábava byla Svobodovým vtípem značně pokažena a že hostinský již své ženě v šenkování nepomáhal, nýbrž upaloval na četnickou stanicí do Mělnického Vtelná, kde vřeh. strážmistru Velebilovi ohlásil, co se mu přihodilo.

V úterý zodpovídal se 46letý truhlářský mistr Jan Svoboda, před lety dvakrát prokrádeže, jednou pro falšování veřejných listin trestaný, ze zločinu krádeže dle §§ 171, 173, 174 a 176 tr. z. Popřel, že by byl peníze odcizil. Roškotovi prý chtějí si z něho pomoci, když vědí, že má majetek. Chlěl prý Roškota skutečně jen z legrace postrašit, proto zašel do jeho hostince, když shledal prý, že dveře byly otevřeny. Za sebou prý nezastřkoval a vše, co udávají svědci, je prý lež a pomluva. Byl sice trestán, ale to už je mnoho let; jednal tehdy v mládické nerozváženosti, dnes prý by však toho nebyl schopen.

Soud však nerozuměl takové legraci, při níž bylo by nutno v uzavřeném liduprázdném domě hledati úkryt pod postelí, a odsoudil po výsledku svědků Jana Svobodu do těžkého žaláře na deset měsíců bezpodmínečně, k ztrátě práva volebního, k náhradě 9000 Kč poškozenému i k náhradě nákladů na řízení trestní.

Senátu předsedal vrch. rada dr. Hladík, žalobu zastupoval I. státní zástupce dr. Kolblich, žalovaného hájil advokát dr. Bas.

—ff—

Ať žije slavný sód!

(Okresní soud v Brně.)

„Čert mně to, slavný sóde, napískal! Na mó dušil Já su tak pokojné člověk, nic nikdy sem neměl se sódoma, až tuhlec tol“ řekl lítostivě pan Sedláček. „Mám velkó trpělivost. Dříví na mně ščípat můžou, ale to sem si přeci nechcél nechat líbit... Já tyho člověka ybrahaupt neznám. Jenom talk z blíku. A von si tolik protivá mně trófal... Povídá mně před hostama: Šak já vím, že ste noční íták! Se zlodějama ste jedna ruka! Co tím myslel, já nevím, ale v mým nitru to začalo vřít. Jářku: Kdo je u tebe zloděj, co? A von na to, že já! A to mi snad budó věřit, pane sóci, že sem nebyl štont to nechat jenom tak. Tož sem ho tohle pravícó natřel!“

„Ale, pane obžalovaný, přece jste se měl v hostinci opanovat. Tuhle pan svědek byl, jak máme zjištěno, opilý, tak ani nevěděl, co říká. Neměl jste tomu příkládat tolik vážnosti. Vždyť se ostatní tomu smáli!“ rozvázně rozbírá žalovaného soudece.

„Šak ten smích mně právě namich! Já, pozitivé chlap, zlodějům se vyhybám na kilometry a tohle si nechat říct? Sákryš, dyť mám přecá čest v těle. No ne? Tož sem mu ju, pane soucí, dal. Já to nezapírám. Dal sem mu, až se zapotácel. Ať su trestané! Ale na mý míno mi nikdo sahnót nesmí!“

„A nebyl ste, pane obžalovaný, tak trochu v ráži?“

„Copak su děčko, abych po jednom žbánečko byl malíté? Ale kdepak! Dal sem mo jo, a vím, proč. Měl držet tu své nevymáchanó hobo... Já trpím na své čest...“

„Měl jste ho tedy zažalovat. Mohl být trestán. Teď odsoudíme vás!“

„A co se s ním budu mazat! Kdo cti nemá, jinýmu ju nedá! A basta!“

Resolutní tatík rozhlédl se soudní síní, jako by hledal od přítomných souhlas. Za ním kdosi souhlasně pokyvoval a tím tatíka posadil na koně:

„Tak mě odsodíjé, ale já budu mít pocit, že su trestané za to, že sem hájil svojo čest. Ta je každému drahá!“

Svědek ovšem se při těchto slovech ošival, cítil se více žalovaným, nežli žalobcem. A když pak Sedláček dostal 50 Kč pokuty podmínečně na jeden rok, furianty se obrátil k žalující straně: „No, vidíš,“ povídá, „já sem dostal, co sem zasluhoval — podmínečně, ty's to dostal, že ti to nikdo neodpárel! Ať žije slavný sód!“

Ta stará kovárna . . .

(Odvolací senát v Praze.)

Velkostatek v Kounicích u Českého Brodu má vlastní kovárnu, v níž místo mistra zastával po delší dobu kovář Václav P. Když získal vlastní kovárnu a stal se samostatným, předal inventář kovárny správě velkostatku a odstěhoval se do svého. Jeho nástupce kovárnu převzal, ale již prvého dne postrádal v dílně některé nástroje, bez nichž nemohl pracovati, a později viděl, že mnoho z nutného náčiní v kovárně vůbec schází. Hlásil to majiteli kovárny, nájemci velkostatku Hugonu Klingerovi, a důsledkem toho bylo vyšetřování a prohlídka u Václava P., u něž různé kovářské náčiní bylo zabaveno.

Václav P. tvrdil, že inventář, který měl v Kounicích svěřený, rádně předal a že s sebou do vlastní kovárny vzal pouze ty věci, které byly jeho majetkem. Jedině snad omylem vzal dvě levé závitnice a dvě levé čelisti, o nichž dle svého tvrzení ani nevěděl, že se dostaly mezi jeho náčiní.

Rozsudkem okresního soudu v Českém Brodu byl Václav P., dosud úplně zachovalý kovář, uznán vinným přestupkem § 460, tr. z., kterého se dopustil tím, že pro svůj užitek z držení a bez přivolení vlastníka Hugona Klíngera odňal různé náčiní kovářské v ceně 200 Kč nepřevyšující, a odsouzen byl do vězení v trvání 3 dnů s podmíněným odkladem trestu na jeden rok.

Z rozsudku toho se odvolal odsouzený i veřejný žalobce, a tak věc projednával v druhé instanci dne 25. t. m. odvolací senát zem. trest. soudu v Praze za předsednictví dv. rady Šturmy.

Bylo jednáno o kladivech, kleštěch, zápustkách, o půlkulatých sekáčích, průbojích a důlkovačích, o nebozeczích a nebozískách. Svědkové většinou nevyklučovali možnost, že mnohé ze zabavených věcí byly vlastnictvím obžalovaného.

Jeho obhájce uváděl, že v inventáři, přiřazeném správou velkostatku a připojeném k soudním spisům, není zapsána ani jediná ze zabavených věcí, a že majitel Klínger sám nemůže vydati svědectví, že věci ty byly jeho a že byly odcizeny. Některé z věcí zhotovil si obžalovaný sám z bezcenných odpadků v náhradu za svoje vlastní náčiní, které při častém používání v dílně přišlo v niveč.

Obhájce uvádí, že bylo by nutno použití zde § 415. obč. zák., dle něhož poškozený je jen spoluvlastníkem věcí, které z jeho hruběho materiálu byly vyrobeny.

Rozsudkem odvolacího senátu byl obžalovaný zproštěn viny jen ohledně zabaveného u něj nebozecu a nebozízku, v ostatních bodech byl rozsudek i přisouzený trest potvrzen ze správných důvodů první instance. Soud vzal za prokázáno, že nástroje, i když si je obžalovaný vyrobil sám, nebyly zhotoveny z bezcenných odpadků, nýbrž z potřebného železa. Podmíněný odklad výkonu trestu byl ponechán.

br.